

XI No 9

ANUL XI. (SERIA II).
APARE
ODATĂ PE LUNĂ.

„GENERATIA NOUA”

Handwritten notes:
K. Nem 104.
Teul 20/X

REDACTIA SI ADMINISTRATIA
Bucuresci
STRADA VINATORULUI 20
prin Strada Sf. Apostoli.

ABONAMENTUL

Pentru un an . . . . . lei 20

Profesorii, profesoarele și studenții universitari plătesc pe jumătate.

Cine primesce două numere consecutive, se consideră ca abonat.

COPRINSUL:

1) Dintr'o Idylă (Nuvelă)	D-nu	<i>I. A. B.</i>
2) Că Ea să creadă (Poezie)	"	<i>N. Burlanescu</i>
3) Ziua de Bobotează (Nuvelă)	"	<i>St. Besărabeanu</i>
4) Istoricul Cafelii (Studiu)	"	<i>C. Stabil</i>
5) Subtei (Poezie)	"	<i>Ioan I. Iăvescu</i>
6) Alcoolismul (Studiu)	"	<i>Dr. Chabudeanu</i>
7) Spre Munți (Idylă)	"	<i>Dem. Moldoveanu</i>
8) Atât de liniștită treci (Villanelle)	"	<i>Dem. Moldoveanu</i>
9) Amica cea bună	"	<i>Lucia I. Iăvescu</i>
10) Societatea Viitoare (Conferință)	"	<i>Ion Catina</i>
11) Tu vii (Poesie)	"	* *
12) Intâi (Nuvelă)	"	<i>Dem. Moldoveanu</i>
13) Anunțuri		

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

— Strada Vinătorului 20 prin strada Sf. Apostoli —

BUCURESCI

1891

„GENERAȚIA NOUA“

LITERARĂ-SCIINȚIFICĂ
DIRECȚIUNEA UNUI COMITET

DINTR'O IDYLĂ

(NOVELĂ)

I

Se oprise în fața teatrului, gânditor nehotărât. Cei patru lei, — întreaga lui avere, în séra aceea —, îi făceau cu ochiul din fundul buzunarului.

Da; era sigur că va întâlni-o: Un *benoar* în drépta, — aflase el —, fusese luat cu trei zile înainte. Să piardă acest prilej încântător! Ce negliobie, când de atâta vreme nu i se ivise un minut de noroc s'o vadă.

Incremenit, citea, la lumina felinarului, afișul dramei, pe când viscolul îl biciuia în spate.

A, să între! Era ușor. Ce'l putea opri, când prețul intrării zăngănea a ducă, în buzunar?

Ce?...

O piedică puternică îl stăpânea: Bravura, cu care sărmanele lui haine înfruntaseră cele trei erni anterióre, se săpase cu urme neșterse pe la cote și pe la încheeturi. Or cât ar vrea să'si ascundă trecutul, o vechitură ese tot d'auna la ivelă; de alt-fel, în acésta și constă adevărata valóre a unei antichități.

Baltonul își sfârșise misia, odată cu iarna expirată, și

ar fi fost prea îndrăzneț să încerce a părăsi și de astă dată garderoba sdrențelor.

De aceea, pe Radu, îl suprinsese viscolul în pardesiu.

Și să intre ast-fel în teatru? S'o vază, să'l vază, s'o salute? Dar, — ca s'o salute —, trebuia să'și scotă pălăria; și tocmai pălăria era primul articol pe care ar fi dorit să'l facă *invisible*, intrând în teatru.

Dênsa îl cunoscuse vara; dar vara e ușor să fii îmbrăcat frumos și fără multă cheltuială. O, ce bine-cuvântat anotimp!

Și într'un minut, plăcerile trecute îi străbătură mintea: cum o văzuse la băi, cum avusese de atâtea ori prilejul de a fi numai singur, și cum din pricina eroziunii nu'i putuse destăinui nimic....

Cu toate acestea, 'și aducea bine aminte, că fusese înțeles' ba încă *dênsa*, — da, își aduce aminte —, consimțise în tăcere, ca să nu rămâe rece la patima ce'l chinuia....

Insă, atunci... era în costum de vară!

Total, în juru'i era motiv de îndemnare.

Se hotără să intre, în sfârșit... *incognito*....

II

Lojele erau încă góle; prea de vreme.

În séra aceea, avea noroc!

Se desbracă de pardesiu, pe care 'l puse liniștit pe scaun iar pălăria 'i móle, — luă toate măsurile —, ca să păstreze incognitul cel mai strict. Își ascunse defectele mânecilor cât putu mai artistic, și'și îndreptă, la gât, cravata care părea mai neascultătoare ca orî când, în séra aceea.

Scóse din buzunar „Adevărul“, și 'l deschise în total....

De odată se roși până la urechi, și pământul îi păru că se cufundă....

Visul lui sosise!....

III

După sfârșitul actului întei era singurul, care rămăsese tîntuit pe scaun.

Părea că represintația, pentru dînsul, urmăze. Totuși nu cuteza să 'și îndrepte ochii, spre loja ei.

Un moment de curaj îl făcu să se hotărască.

Se întorze.

Dar, cerule!! Rămase trăsmit: Binoelul ei, îl ochise, drept, fără ocol.

Înaintea unui tun încărcat, ar fi ședut cu bărbăție. În fața privirilor ei arđătore, însă nu mai putu!..... Se ridică în picioare și—fascinat, automatic,—salută, înclinându-se, respectuos.

Efect straniu, totuși: Nici un răspuns!

Un fel de indignare, de amor propriu revoltat, i se sui în gât. Il înecă plânsul și rușinea.

Oare, nu fusese *el* cel ochit, sau mândria aceea, care caracterisă, la noi, deosebiriile de clasă, venea să'l lovască așa de crud?

Negreșit, fiica unui deputat, să se compromită cu prietenia unui om obscur, în fața lumii, tocmai atunci când strălucește de mândrie alături, de parintele ei?

O cunoscuse la băi; dar, în asemenea locuri, toți se cunosc. Munții și dealurile, crângul, văile și isvórele cele pline de poesie, n'aũ prejudițit.

Ca o statuă, împietrit pe scaun, așteptă sfârșitul.

La eșire, fu cel dintâi.

Viscolul devenise afară îngrozitor.

Se așeză aprópe de scara lojelor din drépta, într'un loc, óre-cum ferit de lumină. Mulțimea se cobora, vorbind, rîdënd.

Pentru a nu știu cîtea óră, Radu palpită din nou. Cei trei: Domnul deputat, muma și fiica, veneau la rînd.

Cât imi pare de rēu că nu găsesc cuvinte să descriu mirarea, spaíma, susprinderea ce'l coprínse, când — Dumnezeule, — *ta-tál* se apropie de el....

IV

Ce fericire ! Recunoscut !!!.....

Iată omul serios, și lipsit pe prostiile convenționale ale societăței nóstre !...

Iată cine merită un adevērat salut.

Și 'și scóse pālăria, mai respectuos de cât își póte închipui cine-va, respectul însuși.

— Tinere, fiind-că e prea viscol afară, fă bine de eși și strigă cupeul cu numărul dece.“

Și adaose, — pe când, zăpăcit se depărta bietul Radu galben ca un mort :

— Mai repede, băetă..... pas gimnastic..... ; haide..... Te cinstesc.....

I. A. B.

CA EA SĂ CREAȚĂ

Amor, amor coboară
Pe-a gândului meu rază
Și vine de mă ica;
Ș'apoi cu mine sboră
Odat' se mă mai vază.
Ea.

Amor, amor zîmbește
Tot chinuite-mi zile,
Să uit că's muritor
Cu arcul tîu sădește
In inimă de copile
Dor.

Să știu că și iubita-mi
Dorește ca să vază
Odată fața mea.
Induplecă ursita-mi,
Și c'o ador să crează
Ea.

N. Burlănescu.

ZIUA DE BOBOTEAZA

(Din amintirile vărului meu)

Omătul mare de-ți ajunge până la brâu și vântul care ți-l ridică și aruncă în față, nu putură să ție a casă pe Dumitru, fiul diaconului de la Păulești și pe văru-su Culaș. Băieții, pe furis, ca să nu-î zărescă părintele Gligore, cu cușmulitele sub-suoră, eșiră din iatacul cel mare în tindă, în curte dădură la dreapta pe lângă stogurile de fin și, după ce săriră gardul care desparte casa diaconului de ograda bisericii, s'au simțit scăpați de ori-ce primejdie, căci acu frica de-a fi veduți, prinși și puși la cetirea cėslovului lipsea.

O dată în curtea bisericii, de sărit gardul și de puresc în partea cealaltă era lucru ușor, și de aici pînă la bordeiul lui moș-Boboc... o nemică tătă.

— De la noi, până la moș Boboc e o nemică tătă! Să ne lași, tătuta, să mergem la dinsul! — Să rugă Dumitru astă-ți dimineță, lingușindu-se pe lângă părintele Gligore. Astă-ți e și Bobotéda.

— Ți-oiu aréta eū moș Boboc, de ți-or merge peticele, ți-oiu aréta eū Bobotéda. — răspuse diaconul, și ca să nu pótă băieții fugi le luă cismele și le ascunse.

— Moș Boboc! le mai ție el încă o dată, dar știți voi, mucosiilor, că nu'ți apucă bine să eșiți afară din sat și vă mănâncă lupii!

Și de aceea băieții eșiseră pe furis din casă și ținută se îndreptau spre bordeiul ciobanului satului.

„Nemica toată“ despre care vorbeau băieții, era o depărtare ca de vre-o trei kilometre, afară din sat, până la stâna lui moș-Boboc.

Dar ce ierau pentru dînșii trei kilometre, dacă gândeau la poveștile ce le spunea bătrânul, când băcții îi veneau musafiri! Și pe urmă gropile pentru lupi, pe cari făgăduise să le arate erau și mai și.

Băcții mergeau repede cât puteau, dar nu sporeau la mers, căci pârție până la stână nu era și ei dădcau de-a dreptul prin șanțuri și ripe, cari acuma acoperite de troean se păreau tot una și numai când se acufundau aproape până pe sub-suori vedeau că au dat în vre-o ripă.

— Bre! dar greu e de mers, ce ție tu, măi Culaî? Se auzea câte-o dată glasul lui Dumitru, care mergea înainte, precum și se cuvenea unuia născut și crescut în Păulești.

-- Ce ție, măi Culaî?

— D'apoi ce să ție, nu prea cunoști tu bine drumul la moș-Boboc ved că mă tot duci prin ripă...

Intre veri, de când s'au pomenit ei s'a încins un fel de luptă. Apröpe de-o vârstă, ei făceau tot ce e cu puțină ca să se întrcăi unul pe altul ori în ce. Nu putea unul să facă vre-o greșală fără ea să nu fie numai de cât luat în rîs de celalalt.

Dumitru, ca de la Țară, îl întrecea mult pe Culaî în tot ce privea călăritul, înnotatul, fuga și altele, dar Culaî era sdravăn și voinic ca un bursuc și iscusit în ale orașului.

Cu tóte acestea, veri se iubeau și nu putea să fie vre-o vacanță și Culaî să nu plece de la Chișineu la Păulești.

Și acu părintele Gligore la vacanța Crăciunului adusese pe Culaî la Păulești. Dar în anul acesta căzuse o iarnă ne mai pomenită, cu niște viscole și vijelii și un frig despre a cărui pereche bătrăini din sat nu 'și puteu aduce aminte. O mulțime de pozne s'au fost întâmplat: lupii umblau cu cărdul și ziua în amiaza mare năvăleau în sat. Se spăriaseră și oamenii cei mari și nu îndrăzneau din pricina dihanților să iasă afară din sat până la pădure ca să-și taie un car de lemne. Cât despre copii, un pas nu-î lăsaū din casă.

(Va urma)

St. Besărabeanu.

ISTORICUL CAFELEI

(Urmare și fine)

La noi în România o țară care se află pe pragul Occidentului unde suvenirul oriental să luptă încă cu neologismul occidental vedem această luptă și'n modul d'a bea cafea, spre est, să mai găsească încă din aceea care după sistema veche, bea dimineța, cafea neagră dintr'o mică ceașcă, sorbind la intervale lungi foarte aristocratice și fumând dintr'un ciubuc mai lung ca de un metru în vârful căruia se află o pipă mai mare de cât ceașca ce ține în mână și care ciubuc îi poate servi în nevoie drept armă de apărare. Pe când progresistii cari au adoptat ideile și obiceiurile occidentalilor, bea dimineța un pahar de cafea cu lapte și după dânsul fumează o mică țigare democratică (sau după expresiunea populară juncărească). Eată dar că și cafeaua în România are două partide sau mai bine două epoci; *de trecut și viitor*.

Care din acestea ar fi mai de preferat? *Răspunsul e: ca da scopu pentru care bem cafeaua.*

Cafeaua cu lapte este mai nutritivă; iar cea neagră mai digestivă, deci este bine ca dimineța pe stomacul gol să bem cafea cu lapte, iar după masă o cafea neagră facilitează digestia.

Mai sunt și alte considerațiuni. Când cine-va vrea să bea cafea numai de plăcere este bine a o bea cu sachăr și cu lapte ca o bună plăcută gustului; iar când cine-va voeste ca în cafea să găsească

o băutură excitantă să bea cafea neagră. În cazul întâi... cafeaua cu lapte liniștește spiritul și aduce chiar somn la unii oameni; de vreme ce cafeaua neagră excită toată activitatea spiritului gonește somnul, inima bate cu violență, și în imaginațiune ideile se produc cu o claritate admirabilă.

Câte pasagiuri frumoase în literatura modernă a națiunilor! Câte versuri frumoase din operele poetice ale admirabilului *Schiller* sunt inspirate de parfumul Cafelei? Câte strofe pline de foc sacru nu se găsesc în nemuritorul op „*La Nouvelle Héloïse*“ unde *J. J. Rousseau* a rădicat un altar divin unui amor ferbinte și sacru; câte de aceste pasaje sunt produsul câțimi de cafea ce acest om genial a băut în *Café Procope* care și acum există încă la Paris.

București, 1891.

C. Stabil.

Farmacist de patt. Asistent în
Labor. de chimie

SUB TEI...

Sub teii, cari aũ înflorit
De câte-orî al nopții vânt
N'a smuls pe buze-mi un cuvînt
De dor amar, n'echipuit.

*

Și vîntului i-am spus să stea
Durerea-mi crudă să o ia
Ș'n sboru-î nalt cumpîit s'afundă

*

Dar el atunci șoptind încet
Mi-a dis, că trebuî nu
Cât o trăi amor să plîngă...rary Cluj

*

Am mai privit prin cea câmpie,
Și-o rîndunică ore-cînd
Mi-a mai răspuns cu viersu-î blînd
A fi poet, e sărăcie....

*

De-atunci și astă-zi tot amar
Poet sërman, cînt solitar
De versu-mi singur mîngîiat;
Și ast-fol fără de 'ncetare
Tot înstrunînd, câte-o cîntare
De și poet, mă simt bogat.

TU VII

Tu vii în zori, pe mal te-asezi,
Sub ramuri de răchiți,
Privești pe-a lacului undire
Cu ochii rătăciți.

Orî leneș pleci capul pe mîni
Și -un dor te mistuește,
In vreme ce în jurul tău library Cluj
Mereu lumina crește

Și-aștepți așa pe gînduri dusă
Pe malul înverzit
Să vezi cum-va de nu resare
Din val, al tău iubit,

Căci farmecul, care'l visezi
Departe e de lume.
Și-atîta-ți pare de frumos
In cit nu-î afli nume.

ALCOOLISMUL

Alcoolismul este unul din cele mai periculoase flagele care compromite sănătatea publică în toate țările civilizate.

Pleiade numeroase de învățați din centrurile luminoase au deschis o campanie contra extensiunii acestui vițiu, ce degrada omenirea în starca actuală a civilizațiunii.

În congresul internațional de igienă ținut anul acesta la Londra, a 4 cesiune mare, pusă la ordinea zilei, a fost cesiunea alcoolismului.

Între oratorii acestei încălțe științifice unii au fost pentru abstențiunea totală, alții contra abstențiunii totale.

Normand Keer presidentul societății pentru studiul beției vorbesc în sensul abstenenței totale. Dânsul arată, că numărul deceselor permaturre datorite beției pe fie-care an numai în Englițera sunt de 40,000; și numărul deceselor cauate indirect de alcool sunt aproape îndoite.

Sir Dyce Duckworth care a deschis discuțiunea nu este pentru abstențiunea totală; el este pentru o consumație moderată, înțelegând prin acêsta o consumație de o uncie sau o uncie și jumătate de alcool pe zi pentru adult. Dânsul adaogă că măsura rigurosă de a înterzice complect consumația alcoolului, se cuvine numai bețivilor înveterați, nebunilor, bețivilor vițioși și victimelor nenoro-citei heredități.

Or care ar fi opiniunea predominantă din aceste două, un lucru să nu se confunde: întrebuițarea cu abuzul alcoolului.

Contra abuzului acestui element vătămător trebuie să se lupte toți filantropii moderni.

Intre sistemele propuse pentru a diminua alcoolismul, Westergaard arată societățile de temperență, stabilimente de băuturi ne alcoolice, spitale de bețivi, purificația alcoolului, augmentația inopositelor respective, monopolul alcoolului ca în Elveția, limitarea orelor cărciumilor mai cu seamă Duminica. Sir Dyce Duckworth pare să fie mai riguros, susținând ridicarea esercițiului drepturilor civile bețivilor de profesiune, și ar dori chiar să se înceteze cu acordarea circumstanțelor atenuante celor cari comit crime sub influența beției.

Problema alcoolismului dar, constituie una din cele mai importante pagini ale medicinei sociale și rezolvarea ei ar fi încă o victorie pentru ameliorațiunea genului uman.

Doctor Chabudeanu.

SPRE MUNȚI

(IDILLA)

*In mersul trenului, un ritm
Imi tot răsuna la urechi
Că vecinica mea de-ar vrea
Frumos ne ar sta să fim pereche* Library Cluj

*Căci prea i-s ochii vizatori
Și negri prea din cale-afară
Și... des se 'ntemplă chiar în tren
Să fie 'ntr 'amurgit de sară...*

*Pe vecinica mea, ușor
Din ochi aflat-am cum o chéma:
A prins se vede chiar și ea
Că suntem amândoi de-o sémă*

*Căci tot privind albastrul, cum
Pe 'ntinsul munților se 'nchega,
O prinde-un dor de nu știu ce
Pe vecinica mea pribegă:*

„De unde-atât albastru 'n munți
„Și 'n ochii tăi atâtea unde,
„In strălucire carora
„Atâta farmec se ascunde“ ..

*Minuni sălbatice 'n șoptiri
De riulețe albastrele
Îmi povestesc așa de clar
Aprinsul dor al dragei mele.*

*Îmi place-acum măi mult în tren
De cât în locuri tănuite,
In mersul ritmic să ascult
O voce dulce pe șoptite.*

*Pe-o potecuța printre brați
Și 'n răsăritul roș de lună
Atât de bine ne simțim
Lipiți că suntem împreună*

*Și-atât într 'unul ne-am pierdut
In firea nopții înstelate...
Nu plcă-atâtea raze 'n van
De subt sprincenele arcate.*

Dem. Moldoveanu.

Atât de liniștită treci.

(VILLANELLE).

Atât de liniștită treci,
Cu ochii țintă în pământ,
Pe tănuitele poteci.

Că 'ntr'o nespusă jale 'nneci
Tóte 'mprejuru-ți câte sunt:
Atât de liniștită treci.

Tu scii acestea... Haide deci
S'aprimdem iar trecutul sfânt y Cluj
Pe tainele poteci.

Căci prea răsună a mormânt
Hoșnitul frunzelor, de când
Atât de liniștită treci
Pe tănuitele poteci.

Dem. Moldoveanu.

AMICA CEA BUNĂ

Toc! toc!

— Cine este?

— Deschide!

— La o oră așa de înaintată?

Nu te gândesci de loc d-le. Sunt gata să mă culc, am și pus pe scaun corsetul meu de peluche roz, și am scos deja unul din cio-
rapii mei, negrii de mătase.

— Lasă-mă să scot că pe cel-l'alt.

— Obrasnicule! Vezi-ți de drum.

— Te iubesc!

— Aș voi mai bine să nu fiu de loc iubită!...

— Sunt gata să mor pentru D-ta!...

— Poți să trăiești, poți să mori, puțin 'mi pasă!

— Sunt tânăr!...

— Și prost! Dute-ți ție!...

— Sunt frumos.

— Și nesărat.... Dute-ți mai ție odată.

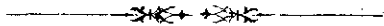
— Sunt bogat.

— Și nătărău. Îți repet dute, său chem să te dea afară.

— Sunt amantul amiceii d-tale Clementina.

— Ei, *de ce nu-mi spuneai asta mai de mult!* ție tînăra femeie;
deschidând ușa.

Lucia I. Livescu.

SOCIETATEA VIITOARE*)

(Urmare și tme).

Robii ce izbutesc să se libereze, ne având umelte de muncă se fac meseriași; cu aceasta să crează noi relațiuni între ómenii.

O clasă mijlocie ia naștere, mai ales în perióda creștină. Ea formează temelia orașelor care se dezvolt tot mai mult. Intre nobili și robi, se ridică negustorii, clasă nouă; șefii caută sprijin în ia contra nobililor, aceștia o persecută și desprețuiesc; slăbirea unirei între cîrmuitori aduce după sine dărâmarea vechilor state ce cad în bucățele în fața năvălirii popórelor noi, care cuceresc și își împărtășesc țerile între ele. O nouă așezare avu loc. O nouă stabilire a micii și marei proprietăți individuale. Și acesta își are robii săi. Inșă, mica proprietate ie la orașe, ie burghezimea; la țară seniorii. Dar ie o deosebire. Robul nu mai i-e numai al seniorului ei și al statului. Statul are óre-care drepturi și iel, pe lângă senior asupra robilor. De aci inșă lupta mare între nobili și stat căci statul iera șeful care caută a slăbi pe seniori și a se întări pe iel. Robul își muncește acum și pentru iel, nu numai și pentru senior, ca apoi de la acesta să se întóarcă hrana iar la iel. Muncește și pentru senior de o sută de óri mai mult ea pentru iel, dar la rëndul lui, ajunge și iel o mică individualitate. Persóna lui numai e la bunul plac al seniorului de cât în anume condiții, seniorul ie stăpân numai pe muncă.

Și ieste teribilă apăsarea nobililor asupra iobagilor; cele mai ade-

*) Părerile emise în acest articol, sunt personale ale autorului.

seorî neînsemnatele drepturi ale statului asupra iobagului, cât și ale acestuia, sunt nesocotite în lupta de întrecere între nobili și șef; aceasta întărește și el, în schimb, pe lângă alte împrejurări economice, pentru a se apăra, o nouă clasă,

Clasa de mijloc.

Aceasta dușmană nobilimei, partizană a șefilor care o proteja, suferea din partea celei dintâi cele mai neauzite șicane și persecuții. Dar, mintea, relațiunile și trebuințele omenești dezvoltându-se, stărpiciunea clasei nobile, aduse ruina acestia, burghezimea merse tot întărindu-se pînă ce făcu în Franța, revoluția cea mare de acum o sută de ani. Atunci, jacobinii, deputați burghezi, strigau: „să se ucidă nobilii, să se ucidă iericii, să curgă sânge, pentru a se dovedi că nici ieii nu au alt sânge de cât a celor-lalți oameni.“ Căci, se știe că atât șefii cât și nobilii, începuseră a crede, că se trag din Dumnezeu și cei-lalți din Dracu, că numai ieii au dreptul de a domni. Revoluția cea mare, a dovedit încă că domnia nobilimei iera trăită, că din cadavrul ieii o nouă lume se ridică. Dovadă că burghezimea ajunsese la maturitate și prin această revoluție a ieii, își câștigă dreptul de a participa la conducerea treburilor statului, pe care îl menținu și ia. Revoluția declară căzut servajul și domnia feudală proclamând libertatea individuală, pe lângă o sumă de lucruri bune de care se folosi însă numai clasa burgheză ajunsă la putere prin revoluție. Să se noteze însă, că această revoluție, ie făcută și datorită unui număr mare de ani, câte-va veacuri, și nu fuse o mișcare de moment, dovadă rezultatele colosale pe care le aduse după iea. Din acel moment, burghezimea deveni tot mai puternică, iar acum putem spune că se află la apogeul ieii.

Repet, aci facem mai mult, o înșirare repede a trecerilor făptuite și nici multe considerații, nici multă dezvoltare căci nu ținem de o camdată de cât a dovedi importantul lucru că lumea se schimbă; societatea de azi, nu va fi cea de mâine, cum nu ie cea de ieri. Burghezimea ne face să ajungem la cea mai mare

Producție colectivă,

căci, odată burghezimea ajunsă la putere, știința luă un avînt colosal, deschizîndu-i câmpuri noi de producțiune; burghezimea răsturnă treptat

felul de producere din naainte, individual, și prin aplicațiunile noi ale științei producerea deveni colectivă. Se inventară mașini de tot felul, se descoperă pretutindeni cai de comunicație, America și alte țări se descoperise, produse se cereau mai multe ca mai naainte; o lume nouă luă suflare din conușa celei vechi. De unde mai naainte producția se făcea pe o scară mică, după trebuințele momentului și pentru cei de față, mai mult în familie ca să zic așa, acum în local vechilor bresle, divizate în zeci de mii de ateliere, lucrând cu instrumente primitive, — aveau societăți mari pe acțiuni, capitaliști său milionari, care au fabrici întinse unde lucrează cu foc și apă mii și sute de inși, pentru mii și sute de cumpărători fără a gândi oră se cunoaște unii pe alții. Această revoluție a modului de producere, aduse după sine alt-ceva: proletariatul. Căci, de unde mașinile au fost create pentru a ușura munca omenească, ele sunt întrebuințate cu folos de către stăpâni, ca să înlocuiască brațele, iar nu să aducă înlesnirea, cea ce produce

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Anarchia economică,

care ia naștere odată cu libertatea burgheză, libertatea de a muri de foame. Se produce colectiv, proprietatea însă a mijloacelor de producere nu ie colectivă, cea ce face ca să avem starea tristă de azi. În veacul de mijloc, producătorul consuma cât producea; azi lucrurile s'au schimbat; producătorul consumă mult mai puțin de cât produce. Li se dă numai atât, cât să nu piară de foame, iar alții care nu produc, consumă de trei, de patru și de cinci, de zeci de ori mai mult de cât le trebuie, căci ei vîră în buzunar prisosul prețului muncii neplătite.

Un exemplu nu strică. Dacă luam o cifră de 20 milioane pe an, de producție a țerei românești, care numără 5 milioane de suflete, și si dacă numărăm pe boeri și pe burghezi, vom vedea că ieși sunt numai vre-o 15 mii de familii, pe cînd restul muncitorilor ie de câte-va sute de mii de familii. Dorese acum să imi spuneți D-voastră dacă toți cei din urmă consumă cât boerii și burghezii? De sigur că nu, dacă între muncitori sunt oameni carii câștigă de la 5 parale până la mult 5 lei pe zi pentru munca făcută, pe cînd boerii și burghezii au un venit de sute și mii de lei pe zi. Dar, dacă vom

face cercetare cine produce cele 20 milioane pe an, apoi vom vedea că ele sunt munca celor mulți și că cei puțini numai se folosesc de ia fără a munci. Și, dacă acești bani sunt rezultatul muncii, ei ar trebui să se împartă egal între muncitori plătindu-se munca drept. Ce caută să ia din ică partea cea mai mare, tocmai acei ce nu fac nimic? Pentru că nu se plătește munca după cât merită, și că fiecare muncitor este furat sub mii de forme de către proprietarii mijloacelor de producere, cari numai pentru acest singur titlu, se bucură de tot rodul muncii omenești. Dar ne vine

O întrebare:

Ce ar trebui acum de făcut pentru încetarea stărei aceștia anarchice și pentru a naște armonie între producție și consumație? *Națiunea să intre în stăpânirea uneltelor de muncă, regulându-se atât producerea cât și consumația, după trebuințe.* Trebuie adică, precum avem producția colectivă, să avem și proprietatea colectivă. Se vor desproprietări deci toți proprietarii de către națiune, chiar rescumpărându'i dacă potesc. Desființarea proprietății individuale este temelia și ținta Societății socialiste. Cuvântul proprietate, perit dintre noi și frăția va lua locul urei de azi. Dar,

Altă întrebare

De și am dovedit că formele sociale s'au schimbat necontenit, ce ne îndreptățește pe noi să credem că societatea nu se va opri aici cum cred și spun burghezii, care nu văd o stare de lucruri mai perfectă, cu toate că recunosc răul de azi lovindu-te însă cu vorbele: *omul slab cade în luptă pentru trai.* Oare adevărat să fie? se potrivește acesta și adă când am cucerit cea mai mare parte din elementele naturii, întrebuințându-le cu folos după voință? Aceasta, se putea susține cu succes atunci, când omul nu trăia într'o societate ca cea de azi care îi dă puțința de a trăi foarte ușor, fără a mai fi expus în lupta de a 'și avea hrana? Ei nu văd însă, că lupta omului pentru trai, s'a schimbat tărâmul; locul naturii l'a luat cel mai șiret, cel mai reparat, care de ar trece peste mii de cadavre nu ține socotéla dacă iel se pôte înbuiba. Dar bine, acesta este un caz anormal, de care societatea caută să se pună la adăpost puind lanțuri și fiarei săl-

batece numita om care a luat locul fiarelor pădurei cu care omu vechiu își disputa hrana în fie-care moment. Burghezi, nu pot vedea mărghiniți fiind, această anomalie, pe când societatea a fost creată și a isbutit să ocrotască pe cei slabi împotriva elementelor naturale care mai lesne ne-ar fi distrus de nu ne adunam la un loc, pentru ca împreună să luptăm pentru a ni-le supune nouă.

Când omenii au isbutit să își facă case sănătoase, cea mai mare parte locuiesc încă în găuri de pământ ca fiarele, întocmai ca și la început; când putem avea încălțăminte și haine bune, cea mai mare parte din noi umblă goi, rupți, și cu tălpile crăpate. Când avem și știin cu ce să ne hrănim bine, avem leacuri împotriva bolilor cea mai mare parte din noi, trăiește de miț de ori mai mizerabil de cât cațelul or căii cutirui bughez. Această stare de lucruri e revoltătoare. Inima fiecărui om cinstit tresare și îndemnă la vindecare. Cui îi dator în toate acestea? Felului de organizare a societății? A cui e societatea. A celor puțini, sau a celor mulți? A celor mulți. Cei mulți suferă și cei puțini se bucură.

Să pășim dar la schimbarea formei sociale care ne face rău dând bine tuturor. Inșă avem nenorocirea că cei mulți, lăsați au fost în întunerec; mințile lor nu eugetă și nu pot eugeta. Că puținii, au monopolizat pentru ei tot adevărul științei — pentru a putea stăpâni, — cu minciuna pe cei mulți.

Și iată ce datorie ne indeplinim noi socialiști, ca știința ce am furat să zic așa, de la stăpînitori, s'o împărtașim maselor muncitore din care nu facem o fală să declarăm că ne am ridicat și facem parte, să prevenim criza prin care trece societatea omenescă, starca de azi care nu ie de cât

O fază.

Zicem, ce ne dovedește inșă că vom ajunge o dată la schimbarea stărei acștia de lucruri?

Formele sociale decurg una din alta precum am arătat, și societatea burgheză, nu ie de cât faza de trecerea omenirii la socialism. Ia a adus colectivizarea producției și ia va da naștere și proprietății colective.

Pentru ca societatea omenescă să fie perfectă,

O formă s'a îndeplinit, cea mai grea, colectivitatea producerii, adică mijlocul de a produce mai ușor, mai mult și mai bun. Partea de-a doua, e mai ușoară. Aci numai e vorba de a născoci ceva nou, ci de a spune: *așa voesc să fie*, și așa va fi, în ceasul când marea muncitorilor, vor pricepe în cel mai mare număr adevărurile constatate iar nu inventate: Socializarea instrumentelor de muncă. Și faptul se va întâmpla fără dor și poate din următoarele pricini izvorâte din însuși sfîrul acestei faze a societății umane, — căci eu nici nu aș vrea să o numesc o societate, în deplinul înțeles al cuvîntului, iată cum:

Ce rezultate aduce oare desființarea treptată a micilor capitale? Închămarea la corul producerii colective, a celor din urmă producători individuali, care nu mai pot sta în fața concurenței mașinilor și capitalului.

Ce aduce, întocmirea brațelor prin mașini de cât proletariatul? care, minat de aceleași interese, nu numai colosalii de oameni, se simt, se compătimesc, cuget, se înfrățesc, se îndemn și pornesc la luptă p entru dezrobire.

Ce suntem noi care luminăm proletariatul, încotro să meargă, despre drepturile lui la viața usurpată de cei mai isteți? de cât premedietorii unei totale și colosale transformări?!

Și, în ziua când proprietățile mobiliare și imobiliare, vor trece în mâna câtor mai puține mâini *) și când mai toată munca o vor face mașinele, și când producția lor nu va mai găsi cumpărători, — căci proletarul nu are să cumpere, și când proletariatul luminat va ști cum să procedeze, nu se va păși la transformare?

Dar armata, sprijinul burghezilor, nu este ea compusă tot din noi, și în ziua când vom avea conștiința de înșine nu vom mai slui burghezimea?

Și când se va întâmpla transformarea? În ziua când proletarii vor fi în marea lor majoritate luminați; dar în ziua aceea nu va fi de cât de proclamat starea socialistă; până atunci, noi organizăm proletariatul internațional și dăm lupta cu el burgheziei pretutindena

---

*) În Anglittera, pe tot teritoriul, sunt stăpâni un număr foarte răstrîns de oameni, dovadă că marea proprietate înghite pe cea mică supt or ce formă s'ar prezinta.

împingând-o în fie-care zi, dovadă reducerea zilei de lucrat în multe părți, legă pentru protejarea lucrătorilor, minorilor în fabrici, etc.

Voiți

Dovezi?

Că așa este, privește uriașa mișcare socialistă ce a cuprins lumea civilisată din Europa în Oceania, America și Asia, care merge crescând.

Dacă va fi multă vreme până atunci! Noi nu credem dezvoltarea societății a luat un avânt de fulger, și burghezia a trăit într'un veac, cât ar fi trăit altă formă zece de veacuri; acum e bătrână; acum nu mai poate ține lupta; s'a trăit traiul, locul e al nostru. Negustorii de muncă omenească au dat falimentul intelectual, nici cel economic nu e departe. Uitați-vă în toată lumea ce capacități intelectuale mai produce burghezimea? În fața criticii noastre nemiloase, tot ce ei produc se spulberă în simț cu un miros de putregai. Nu suntem departe de ziua când mononul se va sugruma singur, de neputință.

Pentru a se naște: Cluj / Central University Library Cluj

Societatea viitoare.

Dar veți zice: până acum nu ne ai spus cum va fi societatea socialistă. Nici să așteptați că vă voi spune. Nu se poate hotărî amănuntele absolute a modului cum se va organiza noua societate și deci nu vă voi putea-o zugrăvi ca pe un tablou, ceea ce putem să hotărîm sunt temeliele mai întâi pe care ea va sta și mai apoi, vom deduce, udecând după trebuințele noastre de azi, ce ar fi de făcut, dacă noi am trece mâine la starea socialistă.

Se va armoniza producerea cu consumarea, precum am arătat mai sus: este ca punct de plecare și fundamental:

Se vor hotărî ceasurile de lucru, cari, dată fiind dezvoltarea ne-bună a mecanicii, vor fi foarte puține *) după cum ar cere nevoile noastre de consumare.;

Ei vor face școli, unde se vor întreține copiii tuturoră dîndulise o învățatură egală, desăvîrșită și specială în același timp, după aptitudini.

*) Acum vr'o treizeci și cinci de ani s'a făcut socoteală că cu mecanica de atunci ar trebui numai 3 ceasuri pe zi.

Femeile vor fi instruite, crescute și ridicate la înălțimea intelectuală a bărbaților.

Se va ficsa vârsta până când trabue să se muncească.

Se vor pensiona, cei trecuți de vîrsta de a munci, neputincioși, bolnavi, infirmi etc.

Și se va desființa armata înarmându-se poporul tot, pentru a putea rezista la o năvălire de sape cuceritoare, as-fel ne mai avînd nimeni supt ascultare oameni înarmati, cine-va mai asupri? Iar statul, ar fi represintat prin biurourî de statistică, care ar hotărî qantitatea producției, a consumației, a orelor de lucru, etc. prin funcționari aleși. toate după uevoile ce s'ar resinți.

Cum se va face transformarea? tînguioasă or pașnică? Atîrnă poate de imprejurări ca și de burghezi. Ei, poate vor ceda mercu la cerințe pînă ce ne vom trezi într'o ți în starea socialistă, or poate, de la un moment dat se vor încăpățîna și nu vor mai ceda și atunci... un copil cînd se naște, — fapt care e foarte natural — încă curge sînge și izbînda a cui să fie de cît a celor mulți și organizați?

Până atunci?

Până atuncea, urmăm să ne organizăm, să luminăm și să dăm luptă pas cu pas, ceas cu ceas burghezimii care va trebui în tot cazul să plece sau să se plece, după cum e vorbă, împingînd carul înainte, nelăsîndul să limpedească pe loc, pentru că de, cu toate că noi ne am mulțumi ca urmașii noștri, din a doua și a treia generație să se nască în societatea socialistă, noi încă suntem oameni și dorim o soartă mai bună de cît miserabila libertate a burghezilor.

Dar pentru că lucrul nu sa va întempla nu se va întempla mai nainte ca protetorii să fie apți pentru a se governa să ne facem datoria pe inimă cu toții lucrînd să îi facem apți.

Iată acum tovarăși pentru care cuvînt cu atîta încredințare ne azvîrlim în vîrtejul unei crîncene lupte în care mulți din noi vor cădea și pentru ce lucrătorii manuali, aii tot interesul și datoria să vie alături cu noi pentru a sprijini lupta noastră spre dezrobire.

(Sfîșit).

ÎNTĂI

I.

Din vârful dealului coboară în spre vale rânduri, rânduri șirurile de pruni și de cireși înalbiți de flori, și în neclintita umbră a nopți liniștite, se ridică parii subțiri și negrii de care sunt legate vițele, despoiate acuma de ori-ce podobă. Mirosul câmpului de mărgăritarul dus de vântul care abia se simte, se împrăștie peste tot, de din vale până în deal, până în „Dealul dragostei“, botezat cu această numire de fetele și fiăcăii satului.

Din vârful lui se croaște, pe sub pruni și cireși, o potecă care se oprește la marginea șanțului, unde încetăză via dincolo de câmpul de mărgăritare, lângă caișii, cari tocmai încep să își scuture florile.

II

Emilia și George de multă vreme batătoresc poteca asta.

III

Se sue pe cer luna și, sub farmecul ei și al lumilor de stele, prinse în nemărginirea albastră, ei rămân tăcuți, culcați pe câte o brasă din fânul cosit de o parte și de alta a potecii și zâmbesc ca doi nebuni lumilor strălucitoare.

Dor într'un târziu, din vreme în vreme, dacă găsesc vre-o vorbă cu care să întrerupă tăcerea, liniștea asta Dumnezeuiască, venită din minunățiile de un albastru argintiu, care scilipsește în văzduh.

— Mi se pare, Emilio, că ești....., dar nu; te las pe tine să spui ce ești.... Dacă ai în tine numai un pic din simțimental dreptății, spune dacă nu-î așa că tu ai furat parfumul întregii firii... Dă-mi mâna. Uiti-te, e atât de albă și atât de catifelată și atât de parfumată... Și dacă vrei... stai așa: să-ți deschiei încet hăinuța nu mai în dreptul umărului: e atât de rotund....

Și-l sărută.

— Ești cam nebun, George.

Umedăla nopții se simți în destul de bine și făcea pe Emilia să tremure:

— E răcore.

— Atunci.... să plecăm.

— Nu.

Și-și încheie hăinuța de asupra umărului ei alb și rotund.

Intr'ênsa era ceva care o munea, ceva neînchipuit de dulce și de turburător, ceva care o făcea să-și dăcă: „Prea-î de vreme, prea-î de vreme“.

— Dar mi-se pare, urină Emilia, că mai adincoři mi-ai adus o învinuire. Sunt gata să răspund prin alta, cu toate că—scii—pote n'aș dovedi nimic și nu m'ași scăpa de învinuirea pe care mi-o aducei.... Cine altul, dacă nu tu, a furat văzduhului albastrimea?... Ochiî tei sunt atât de albaștriî.....

— Eū, Emilio, n'am furat nimic, afară dacă nu sărutări pe gura ta micuță și pe ochiî tei mari și negri.

— Și adincoři pe umărul meū; veđi că nu mărturisești totul și ca atare ești condamnatibil, dișe Emilia repede, abia țindu-și răsufierea.

— Da, Emilio, da; dar eū îți jur să nu te spun nimănuia; tu o să mă spui, Emilio?

— Și.... cui aș putea?

— Ție însă-ți.

— Mie însă-mi?

Și repede:

Da, da, mie însă-mi.

În sine-

E atât de dulce, dacă mă încerc să-mi spui mie însă-mi.

Își plecă capul în jos.

Haide, George, vrei să mergem spre pădure?

IV

De la viif până la pădure, drumul nu e scurt. De o parte și de alta se întind câmpurile de grâu verde, întretăiate de răzore lungi și drepte pe cari aũ crescut multe flori albe de rochea rânduriceii, cari strălucesc de departe în albăstrimea nopții.

Pășese tăcuți, unul lângă altul, străbatând lunca înverzită și, în această tăcere, se desfășurã viața cea mai repede, cea mai activă: *viața gândurilor*. Atâtea gânduri îi podidesc pe amândoi... și, de câte ori Emiliiei nu i-ar fi venit să-l prindă de gât cu mânușele ei albe și să îi spuc... Câte ar mai fi avut de spus... Și el i-ar fi prins mijlocul, atâta de subțirei ce să l înconjură cu două degete și s'ar fi perdut ca doi nebuni în ispita gândurilor lor, care-i făceau să tremure atât de dulce când erau alături. De câte ori, sub farmecul acesta al lunei și al stelelor și sub farmecul acestei tăceri căzută din înălțimi, tăcere atât de mută dar atât de vorbitoare, de câte ori, pășind alături or stând culcați pe câte o brasă de fin mirositor, nu se gândiseră cât ar fi de bine să se simță tot mai aproape, tot mai aproape... Căci, gândeu ei — copiii — ceea-ce facem acum: dacă ne sărutăm, dacă ne sărutăm într'una, o că prea suntem prietini și prea am petrecut atâta vreme împreună...

V

La marginea pădurii, riul, într'o albie destul de lată, curge încet și murmurul apei, care se streacă, la un mal și la altul, printre frunzele sălciilor, care-i ating fața cea într'atât de limpede, sémănă cu foșnitul unei rochi de mătase pe covorele înflorate.

De-alungul amândoror marginelor, printre sălciile plecate până 'n apă, se înalță, drepti și argintii, plopii care-și bat într'una frunza lor verde. Printre ramurile subțirele, d'abia se vede 'n fundul apei un colț din lună ale cărei raze se 'nnecă în tremurul cerculețelor de argint. Și, de bate vântul incetinel, se aude sunând în pădure, de cea laltă parte a riului, tremurul de frunze.

Trebuia să fie firea atât de frumósă în acest colțuleț de pământ, pentru ca să le fure și inima și mintea și să-i facă să iasă din această tăcere, neîntreuptă de când plecaseră, de la viif. Totul îi împingea la acesta și nu știa cum să 'ncepă amândoi munciți și stăpâniți de doruri multe și de gânduri și mai multe. Totuși...

- Incet încet, în aceeași vreme, se priviră lung și cu o nespusă mulțumire.
- Te uiți atâta de fumos, Emilio...
- Dacă-î atâta de frumoasă firea.
- Mi-se pare că ești de tot poetică. Vrei să facem versuri. Emilio? Nu știu cum, dar simt în mine ceva așa... cu totul ritmic.
- Cu totul ritmic, repetă ea. Atunci să încercăm.
- Prin urmare tu să faci întâia strofă... cu firea ta poetică, fără 'ndoială că o să ajungem la un strălucit sfârșit.
- Cam cu mare greutate,
- „Dacă-icât de frumoasă firea,, ai zis tu adineoți...
- Ce te legi de vorba asta?
- Pentru-că 'nsemneză multe, dar eu mă mulțumesc cu o singură însemnare. Intâia strofă o s'o uităm dacă...
- Ai făcut'o tu? îl întrerupse Emilia.
- Eu? nu, dar o să uităm s'o facem.
- Atât mai bine.
- Nu, și te rog să mă lași și pe mine să iaș parte... s'o facem în colaborație, cum s'ar zice... Atunci să procedăm.
- Să procedem, și apăsă pe acest cuvânt.
- Și să 'ntrebăm, de pildă, firea de ce e-atâta de frumoasă?....
- Și o să zică?..
- Sunt atâta de frumoasă, pentru că... Vrei să spui, Emilio?
- Spune —
- Pentru-că Emilia e atâta de frumoasă.
- Asta o zici tu și e un neadevăr, iar firea e mama adevărilor pentru-că din ea isvorăsc toate.
- Da și nu. Dar o să alunecăm, or mai bine o să pornim pe o cale care nu ne scôte nicăiri. Dar ce-mi pasă? nu ne scôte nicăiri, dar pe mine lângă tine.
- Spui lucruri frumoase d-ta, și de aceea mă 'mulțumesc să nu le controlez. Intâia strofă...
- N'are trebuință de cât de haină ideea, o haină ca a ta... poetică,— ideea e găsită și încă foarte frumoasă.
- Dar mie n'o să-mi placă de loc.
- N'o să-ți placă, dar îți place. Nu zice nu.
- Raționamentele tale, făcute în chipul asta...
- Te fac să crezi că sunt un nebun, urmă el.

— Nu de tot, dar pe jumătate.

— Nu-mă pasă. Nebunul de George e lângă Emilia și... o sărută când vrea.

— Și, dacă e lângă Emilia și o sărută când vrea — ceea-ce nu se prea scie e scutit d'a nu fi nebun?

— Se înțelege, pentru că Emilia e cu minte.

— Uite-te: a căzut o stea și-ar să se stingă multe și 'n căderea lor o să frângă în două văzduhul.

— De unde gândul asta? Mai bine ia-mi brațul și să mergem mai departe, pe cărarea dintre plopi.

VI

O limpezime de argint e în firea întregă; până și plopii au rămurile peste tot și frunzele, pe partea cu care privesc apa, presărate cu argint.

Monotonia asta argintie e însă atât de plăcută.

— Imi trece prin cap o prostie, George, zise Emilia rîzînd.

— Dacă spuți tu că e prostie, atunci o cred.

— Și cel puțin nu vrei ca s'o știu?

— Din contră; spune-o.

— Să vedem dacă 'mî ghicești gândul, căci într'o vreme...

— Nu, nici na mă 'nceer, pentru că acele vremuri au trecut; știu că putem să ne ghicim gândurile, știu că ne ziceam o vorbă, fără să ne facem un semn, dar acele vremuri — repet — au trecut..

Adincuri a trebuit, până să-ți sărut umărul... a trebuit...

— A trebuit, pentru-că ai vrut tu...

— Atunci?

— Nu ești tot tu prietenul meu?

Și el îi sărută colțul buzelor.

— Se pricepe băiatul nostru. Acum ascultă care e prostia. Să na mai mergem pe cărarea asta. Vezi aci o potecuță la o parte: să mergem unde ne-o duce ea.

Ai încredere... în potecuță cel puțin, ce te mai gîndești?

Și-i apucă brațul.

VII

La început poteca e îngustă, strîmptă și mărginită de o parte și de alta de răchite în scorja roșie — de un roșu aprins — pe care

sunt învății curpeni de pădure. E atât de îngustă că acum nici nu pot merge alături și, ca un pagiu frumos și credincios castelanului stăpâne, George pörta, ridicată la un colț, rochea Emilei care se tot întorec să-l sărute.

Fire frumoasă dar măsurată, George calcă pe urmele mititele ale pașilor mărunți ai Emilei și în mintea lui o poveste de necrezut, un întreg roman se încheagă. Și e atât de fericit că acumna pöte lua brațul castelanului stăpâne, de öre-ce poteca s'a lărgit.

— Ce frumos o să fie în mijlocul verii aicca?... Nu-i așa, Emilio?

— Tot câmpul ăsta de mure în florit, cu flori albe...

— Și mai pe urmă murele negre, dar negreșit mai puțin negre de cât ochii tăi, fără de sémän negri.

Vorbele astea, aruncate într'o dulce nepăsare, o turburau într'un clip de tot plăcut pe Emilia.

— Asta e numai o părere a ta.

— E cratul adevör, Emilia, și-l spun cü. Eată un lucru care nu trebuie să te mire.

Cătară unul la altul

— Albătrimea cerului senin... zise Emilia.

— Și dacă ochi-ți sunt mai negri de cât murele și mai strălucitori....

Și se prinseră în brațe.

IX

Era atăta de rēcöre în firea nopții înstelate! Și cât de bine știură să se învelescă în frunzele câmpului, de mure, sub limpezimea argintie căzută din înălțimile tainice și nețarmuite.

Dem. Moldoveanu.

INSCIINTARE

Töte persoanele abonate la ziarul nostru figurözä cä **membri** în virtutea articolului 6 din Statute, primind în același timp și titlul din partea cercului.

* * *

Cu începere de la 1 Ianuarie 1892, Revista nösträ întränd în al 12-lea an de existență și împuse noui sacrificii, introducând materii noi, ca acelea de *agriculturä, comerciu, finance, igienä* și altele, așu ca sä pötä servi tuturor abonaților de diverse profesii. *Jurisprudența* va avea și densa rubrica ei rezervată. — Numöru colabörilor va fi mäsrit și formatul „*Generației Noi*“ va fi mäsrit de la aceeași datä în *quart* mare cu o elegantä copertä și cu un tipar excepțional.

Nu ne îndöim, cä toți abonații nöștri vor ține sönä de aceste mari îmbunätätiri și la rëndul lor nu ne vor lipsi de prețiosul lor concurs.

* * *

Redacțimea „*Generației Noi*“ aduce mulțumirile sale pentru concursul, ce a primit, persönelor urmätöre: Conte *Pierre*. — *de Roma, D. Millas & fia, Watson Youell, Sam. Reischer, Miller, Lévy, Casa Dreyfus, Ign. Hirsch, S. Fischer, N. Popescu, G. Georgiadi, Dr. Feldmann, I. Goldenberg, etc.*

Numele celor din condicta nögrä, dacä nu vor plati abonamentul pänä la apariția No. viitor, vor fi dați în stambä cu töte onorariile cuvenite.

„GENERATIA NOUÄ“

Octombrie 1891

SERVICIUL CASIEREI

No. 206

D-nul A. Henry, fost încasator la ziarul nostru, nu mai figurezä sub nici un titlu în administrația nösträ și prin urmare nici un acqnit de abonamente nu i se va mai putea face.

Comitetul de Administrație.

W. Staadecker

București, Str. Smârdan 8

Brăila, Bulevardului Cuza 114

Oferă pentru sezonul primăverii Depozitul său de
următoare mașine

**LOCOMOBILE ȘI TREERĂTOARE
RUSTON PROCTOR & Co.**

MĂȘINE de SECERAT

ȘI

LEGAT SNOPI

SECERĂTOARE „DAIYS“

BCU Cluj / C. DIN FABRICA City Library Cluj

M A C C O R M I C K

Pluguri Universale RUD. SACK

Premiate la toate Expozițiunile din streinătate și
din țară

MORI pe postament de fer și lemn

din fabrica RUSTON și CLAYTON

Pietre de móră franțuzesci

de la Société Générale Meuliere din

LA FERTÉ-SOUS-JOUARRE

Totdeauna 40 50 perechi în deposit

NOUA TIPOGRAFIE

JOAN WEISS

BUCURESCI, CALEA VICTORIEI 29 BUCURESCI.

Fondată 1863

Reînnoită 1890

BUCURESCI.

EFFECTUEAZA:

UVRAGE de LUX

CĂRȚI DIDACTICE

THESE

CĂRȚI DE VISITĂ

Registre de Comptabilitate

DIPLOME

CONTRACTE

PUBLICAȚIUNI

AFIȘE

BROȘURI

Bilete de nuntă

etc. etc. etc.

Bilete de închiriat 10 bani bucata

ESECUTAREA PROMPT ȘI PREȚURI FOARTE MODERATE